

Sygn. akt II UK 256/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z wniosku P. P.

przeciwko Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w P.

o jednorazowe odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt III Ua 16/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Koninie wyrokiem z dnia 27 stycznia 2015 r. oddalił apelację ubezpieczonego P. P. od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 10 czerwca 2014 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji z 1 lipca 2013 r., odmawiającej wnioskodawcy jednorazowego odszkodowania, o jakim mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (Dz.U. z 1972 r. Nr 53, poz. 345 ze zm.).

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną odwołującego się. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 1 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób

pozostających w związku ze służbą w Policji. Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku, jak i poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji oraz przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o należnych powodowi kosztach postępowania sądowego za wszystkie instancje.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano jej oczywistą zasadność. Zdaniem skarżącego, zapadłe w sprawie rozstrzygnięcie jest sprzeczne z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, zgodnie z którym stres wywołany zewnętrznymi czynnikami może stanowić współprzyczynę bądź samoistną przyczynę zawału serca. Ustawa nie wymaga bowiem, aby przyczyna zewnętrzna była jedynym i decydującym czynnikiem sprawczym wypadku, wystarczy aby była ona przynajmniej jedną z okoliczności, które miały wpływ na zaistnienie zdarzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosnie tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wypada stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia wskazanej przesłanki przedsądu. Należy w pełni podzielić stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w przytoczonym w skardze

kasacyjnej wyroku z dnia 25 stycznia 2000 r. (II UKN 347/99, OSNP 2001 nr 11, poz. 395), w myśl którego stres może być uznany za współistotną przyczynę zewnętrzną zawału mięśnia sercowego, jako wypadku związanego ze służbą policyjną, tylko przy uwzględnieniu podwyższonych standardów dotyczących napięcia wynikającego z charakteru służby i warunków jej pełnienia. W przedmiotowym przypadku Sąd Okręgowy w Koninie nie negował jednak tego, że stres może być współprzyczyną zdarzenia, natomiast stwierdził, iż w realiach niniejszej sprawy nie stanowił on współprzyczyny doznanego przez skarżącego zawału serca. Jak ustalono, zaistniały zawał mięśnia sercowego był wynikiem choroby samoistnej - nasilonej miażdżycy tętnic wieńcowych. Wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Koninie pogląd prawny nie jest zatem w żadnej mierze sprzeczny z dorobkiem orzeczniczym Sądu Najwyższego. Okoliczność, czy stres był w konkretnym stanie faktycznym współprzyczyną zdarzenia, należy zaś do kategorii ustaleń faktycznych. Kwestie te nie stanowią jednak przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, LEX nr 1458681). Z tych powodów zaprezentowana przez skarżącego argumentacja nie mogła odnieść zamierzonego skutku.

Reasumując: wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.